മെയ്പാവകൾ

"ലേഡീസ് ആൻ്റ് ജെൻ്റിൽമെൻ, സോ നമ്മൾ ഇത്രയും നാളും കാത്തിരുന്ന ആ നിമിഷം എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു... യെസ്... എനിക്കറിയാം നമ്മുടെ കമ്പനിയെ ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രോഫിറ്റിലേക്കെത്തിക്കാൻ എല്ലാ എംപ്ലോയീസും നല്ല ഹാർഡ്‌വർക്ക് ചെയ്തിരുന്നു, ബട്ട്... വാട്ട് ക്യാൻ വീ ഡൂ... ഒരാൾക്കേ ഈ അവാർഡ് സ്വന്തമാക്കൂ... സോ അയാം ഗോയിംഗ് റ്റു അനൗൺസ് ദ റിസൾട്ട്... ദി ബെസ്റ്റ് എംപ്ലോയി ഓഫ് ദിസ് ഇയർ... ഗോസ് റ്റു മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണകുമാർ...! പാശ്ചാത്യത നിറഞ്ഞ ശബ്ദരേഖയോടെ സ്റ്റെല്ല വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. "ഹേയ് ടകിഷ്.. നിനക്കാ അവാർഡ്... ഹോ...". മീര ആഹ്ലാദത്തോടെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. കൃഷ്ണകുമാർ ഇരിപ്പിടത്തിൽ നിന്ന് മെല്ലെ എഴുന്നേറ്റ്, ഒരു പ്രത്യേക താളത്തിനെന്നോണം വേദിയിലേക്ക് നടന്ന് നീങ്ങി... അയാളുടെ ഓരോ പാദവും ഒരു യന്ത്രപാവയെ എന്ന കണക്കെ ഭൂമിയിലൊന്ന് വേഗത്തിൽ മുന്നേറുകയാണ്... ആദ്യമാദ്യം നിലത്ത് പതിഞ്ഞ പാദങ്ങൾ കഷ്

ടിച്ചാണ് പിന്നെ ഉറപ്പുവരുത്തുന്നത്. തനിക്ക് അധികാരം എത്രയും പെട്ടെന്ന് നേടിയെടുക്കാനുള്ള ത്വര കൊണ്ടാകാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങൾ പോലും തറയിൽ മസഹായമില്ലാതെ മുന്നേറാൻ കഴിയില്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം വിസ്മരിച്ചു. വേദിയുടെ പടികൾ ചവിട്ടുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങൾ ഒരു നിമിഷം പതറി അത് ഒരു വിഷയമേയല്ല എന്ന മട്ടിൽ അടുത്ത പടികൾ ഓടിക്കയറി അയാൾ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തി.... മുട്ടോളം ഇറക്കം പോലെ ~~പാശ്ച~~ പാശ്ചാത്യവസ്ത്രമണിഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീ അയാൾക്ക് അവാർഡ് നൽകുകയാണ്, [illegible] [illegible].... കൃഷ്ണകുമാറുൾപ്പെടെ അവിടെ നിന്നിരുന്ന ഓരോ വ്യക്തികൾക്കും... എന്തിന് ഒരു ഇരിപ്പിടത്തിന് പോലും ~~പാശ~~ ഒരേ സമയത്ത് പാശ്ചാത്യ അലങ്കാരവും അഹങ്കാരവുമായി തീരുകയായിരുന്നു. പൗരസ്ത്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ പഴകിയ പൊൻമുത്തുകളാൽ കോർത്ത അമൂല്യമായ ~~ആ~~ ശീലുകളെ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞ് പഴക്കും തോറും പുതുമയേറുന്ന പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ നിഴൽ വെളിച്ചം ~~അവര~~ കാണികളിലെല്ലാം പടർന്നിരുന്നു. ചുരുക്കി പറഞ്ഞാൽ ഇന്ത്യയുടെ, പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ മുത്തുകൾ കോർത്തിണക്കിയ ~~ഒരു~~ ~~ശീല~~ ശീലുകൾ ആയിരുന്നു ആ ജനവേദി. എന്നാൽ ഒട്ടും

തന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടുപ്പവില്ലാത്ത ശീലുകളാണെന്ന്
മാത്രം. അവർ വാങ്ങി ~~മിഠായികളുമൊപ്പം പുറ-~~
ഭാര്യയെയും മക്കളെയും കൂട്ടി അയാൾ പുറ-
ത്തിറങ്ങി. ഏതോ മഹാൽമാക്കൾ പറഞ്ഞപോലെ
ബാഹ്യസൗന്ദര്യം മായയാണ്... ഉൾക്കണ്ണു-
കൾ വേണം ഒരു വ്യക്തിയുടെ മഹാത്മ്യം തിരി-
ച്ചറിയാൻ, അത് അയാളിൽ തീർത്തും വാസ്തവമായ
ഒന്നായിരുന്നു. അയാളുടെ മുഖത്ത് ചിരിയാകു
മുഖംമൂടിയാണ്, പൊയ്മുഖം മാത്രം വച്ചുകെട്ടി-
നടക്കുന്ന ആ മനുഷ്യനെ തിരിച്ചറിയാൻ...
ഏറെ പ്രയാസമാണ്... ഒരു വ്യക്തിയാണ് അയാ-
ളുടെ മനസ്സിൽ കടലോളം പോന്ന ഏതോ! ഒരു
ഇരമ്പിമറിയുന്നുണ്ട്. ആഢംബര ഹോ~~ട്ട~~ട്ടലിൽ
കയറി അവർ ഫ്ലാറ്റിലേക്ക് തിരിച്ചു. ബാ~~ക~~ഹ്യത്തി-
ൽ ദൃശ്യഭംഗിയും ഏതോ അടിത്തട്ടിൽ എരിഞ്ഞ-
മരുന്ന തീക്കനലുമുള്ള നഗരഭംഗി ആസ്വദിക്കു-
കയാണ് മീരയും നവമിയും. "മമ്മീ, പപ്പാടെ
ട്രോഫി കണ്ടാൽ എന്ത് രസാ......" നവമി പറഞ്ഞു
"ഹും യെസ്. യെസ് മോളൂട്ടി കുറേ നാൾ കഴിഞ്ഞ്
ഇതു പോലൊക്കെ വാങ്ങണം...." അല്ലേ കൃഷ്?"
മീര അൽപം അന്തസ്സോടെ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ
അയാൾ മറുപടി നൽകിയില്ല. ഫ്ലാറ്റിലെത്തി, അവർ
കതക് തുറന്ന് അകത്ത് പ്രവേശിച്ചു. കൃഷ്ണ

കുമാർ, കൈയ്യിലിരിക്കുന്ന അവാർഡുമായി
കോപ്പുകൾ നിരന്ന ചില്ലലമാരയ്ക്ക് മുന്നിൽ
അതെടുത്ത് അകത്ത് വെച്ചു. വെക്കുന്നനേര-
വും അയാളുടെ നെഞ്ചിൽ ഹീറോ! എന്ന് കുത്തി-
അമരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ കണ്ണുകൾ നിറയു-
ന്നത് പോലും അയാൾ അറിഞ്ഞില്ല. അയാൾ പതി-
ഞ്ഞ സ്വരത്തോടെ വിളിച്ച് പറഞ്ഞു. "മീരാ എനി-
ക്ക് നല്ല സുഖമില്ല ഞാൻ കുറച്ച് നേരം ഒന്ന്
റിലാക്സ് ചെയ്യട്ടെ!" തിരിച്ചുള്ള മറുപടിക്ക് കാക്കാ-
തെ അയാൾ മുറിയിൽ കയറി കതകടച്ചു.
അലങ്കരിച്ച് മോടി കൂട്ടിയ പട്ടുമെത്തയിൽ അയാൾ
പതിയെ ചാഞ്ഞുകിടന്നു. ശരീരത്തെ അനുസര-
ണയോടെ ഒരിടത്ത് ഇരുത്തി അയാളുടെ
മനസ്സ് പിറകിലേക്ക് പറന്ന് പോവുകയാണ്.
ഞാൻ ബാല്യകാലത്ത് സ്വാദോടെ കഴിച്ചിരുന്ന ചക്കര-
മാമ്പഴത്തിന്റെ സ്വാദ് അയാളുടെ വായിൽ
ഊറി വന്നു... അതോടൊപ്പം അതിനേക്കാൾ
സ്വാദുള്ള ഒരു വിളിയും. "കണ്ണാ... എന്റെ
കണ്ണനാണോ ഓട്ടപ്പന്തയത്തിൽ ജയിച്ചേ... ഇവിടെ
അമ്മ കാണട്ടെ സമ്മാനക്കോപ്പ..."
അതെ അമ്മേ.. കുറച്ച് നാളായി ഞാൻ വിസ്-
മരിച്ചുവല്ലോ. ഞാൻ പന്തയങ്ങളിൽ ജയിച്ച് വരുമ്പോൾ
സ്വന്തം വിയർപ്പ് അടിഞ്ഞ കൂറ~~[illegible]~~ത്തുണി-
യിൽ സമ്മാനക്കോപ്പിന്റെ തിളക്കം കൂട്ടിയിരുന്ന

..കാലത്ത് പള്ളിക്കൂടത്തിന് പോകാതെ
പിടിച്ചു കിടക്കുമ്പോൾ ഏലയ്ക്കാ പൊടിച്ചിട്ട
ചായയുമായി വന്ന അമ്മ... തന്റെ സന്തോഷ-
ത്തിലും സങ്കടത്തിലും തന്നെ മാറോട്
ചേർന്ന അമ്മ... മുറ്റത്തെ പുളിക്കൊ-
മ്പിൽ നിന്ന് വാളൻ പുളി ഇറുത്ത് ഉപ്പു വാങ്ങി-
ച്ചി തിരുമ്മി നാവിൽ ഇറ്റിച്ച് തന്ന അമ്മ. ഒടുവിൽ
കുടുംബ ബാധ്യതകൾ ഏറിയപ്പോൾ ഇടക്ക് വന്ന്
കാണാം എന്ന് പറഞ്ഞ് വൃദ്ധാലയത്തിലാക്കിയ-
പ്പോൾ അതേ കുറഞ്ഞുണിയാൽ കണ്ണീരൊഴുപ്പിയ
അമ്മ... താൻ എന്നു മുതലാണ് ഭാര്യയുടെ-
യും അയൽവീട്ടുകാരുടെയും നിർബന്ധത്തിന്
വഴങ്ങി അമ്മയെ ഉപേക്ഷിച്ചവൻ. ഇന്ന് ഭാര്യ-
തരുന്ന കറികൾക്കും, ചായക്കും അമ്മയുടെ
സ്വാദില്ല, അവളുടെ സ്നേഹത്തിലും അമ്മ-
യില്ല. ഹും അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ താൻ എന്തിനാണ്
ഇപ്പോൾ തന്റെ അമ്മയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നത്
ഇത്രയും നാളും ഈ വ്യഥ ഉണ്ടായില്ലല്ലോ...
എന്താണ് കാരണം? അതേ... ആ കണ്ണ് അമ്മ-
യുടെ കണ്ണ്. അയാൾ തന്റെ പഴ്സിൽ നിന്ന്
ഒരു കീറക്കടലാസ് വലിച്ചെടുത്തു. അതിൽ വടി-
വില്ലാത്ത കൈയ്യക്ഷരത്തിൽ എന്തെല്ലാമോ പു-
ലമ്പിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ അത് വായിച്ചു
തുടങ്ങി...

കണ്ണാ,

കണ്ണന് സുഖമല്ലേ... അമ്മയ്ക്കിവിടന്ന് സുഖൊന്നുമില്ല്യ... കണ്ണനില്ലാണ്ട് അമ്മയ്ക്ക് എന്ത സുഖം. ഇച്ചിപ്പ്യ വരാന്ന് പറഞ്ഞിട്ട്... നീ നീയ് പറ്റിച്ചു... കഴിഞ്ഞ ആഴ്ച ~~[illegible]~~ എല്ലാനേരവും ഞാന് വരാന്നല്ലേ കണ്ണനെ കാത്തി- രിക്ക്യാര്ന്നു... പിന്നെ കാണാണ്ട് കണ്ണന് വിഷമി- ച്ചാലോന്ന് കരുതി. കണ്ണനെന്താ വരാഞ്ഞേ? സാരി- ല്ല്യ അമ്മയ്ക്ക് പരിഭവൊല്ല്യ. പക്ഷേങ്കില് കണ്ണാ നീയ് ഇടക്ക് വീടുവരെ ഒന്ന് പോണം അച്ഛന്റെ കല്ലറക്ക് മുന്നില് തിരിതെളിക്കണം അദ്ദേഹമാ- ര്ന്നു എപ്പഴും തെളിച്ചിരുന്നത്... പിന്നെ മീര- യും നമ്മളും സുഖായിട്ട് ഇരിക്കുവല്ലേ... ഞാന് തിരക്കീന്ന് പറയണ്ടാട്ടോ അവള്ക്ക് ഇഷ്ടാകില്ല മോനെ കണ്ണെപ്പറ്റി ബുദ്ധിമുട്ടിപ്പിച്ചതിന് വിഷ- മുണ്ട് പക്ഷെ അമ്മയ്ക്ക് ഒരു കാര്യം പറയാനുണ്ട് ഒരു ദിവസമെങ്കി ഒരു നേരം നിന്റെ കണ്ണന്റൊപ്പം നിക്കണം... പോയാലി വരല്ലേ കണ്ണാ... ഈ പടുകിഴവി എന്നാ നിലം പതിക്കണേന്ന് ആര്- ക്കറിയാം... മോന് വരണം അമ്മയെ കൊണ്ട് പോണം...

സാരല്ല്യാ കണ്ണാ... ഇടയ്ക്ക് നിന്നെ കാണാ-ണ്ടാകുമ്പോൾ അമ്മയ്ക്ക് സങ്കടം സഹിക്കില്ല്യ...
കഴിഞ്ഞ ദിവസം അമ്മ ഒന്ന് തലചുറ്റി വീണു
സങ്കടോം ടെൻഷനും ആണത്രേ... അമ്മ ഒന്ന്
ഫോണോട് ചോദിച്ചോട്ടെ മോൻ എന്തിനാ അമ്മയെ-
ന്നെ ഇവിടെ ആക്കിയേ... കടുകുവണിക്ക് പോണ
എന്തേലും തിന്നും കുടിച്ചും അമ്മ മോന്റെ
കൂടെ നിന്നോളാം... മോനെ അധികം വിഷ-
മിപ്പിക്കത്തില്ല... മോൻ വരണേടാ...

എന്ന്
അമ്മ

അയാളുടെ വാക്കുകൾ പാതിവഴിയിൽ പോയി കരഞ്ഞ് കലങ്ങിയ കണ്ണുകളോടെ അയാൾ പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങി. ആരോടും പറയാതെ കാറെടുത്ത് വൃദ്ധസദനത്തിലേക്കിറങ്ങി. വിഷാദം കെട്ടിയ അയാളുടെ മുഖത്ത് ആകാംക്ഷ-യുമായൊരു തെറ്റിന്റെ മുറിവ് ഉണങ്ങുന്നു-ണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തി ഒരിടത്ത് കാറൊതുക്കി അയാൾ നിലത്തോ-ടാതെ ഓടി... ഇപ്രാവശ്യം അയാളുടെ കാലു-കളും ആത്മാർത്ഥമായിരുന്നു. അന്നത്തെ പോലെ പതറിയില്ല. അയാൾ ഓടിക്കിതച്ച് വാർ-ഡന്റെ മുന്നിലെത്തി. സർ... ഭാനുവമ്മ... ഏത് റൂമിലാ....." "നിങ്ങളാരാ?" "മകനാ."

"ഹും ഇപ്പോ കാണാന് കിട്ടില്ല... നേരം ഇരുട്ടി-
യപ്പോഴാണോ നിന്റെ വരവ്" അയാള് കര്ക്കശത്തോ-
ടെ ചോദിച്ചു. "ഇല്ല സര് വേഗം പോയ്കോളാം"
അയാള് മറുപടി പറഞ്ഞു. "ഹും ശരി ഇന്ന്
വെള്ളി മൂന്നാം മുറി... കേട്ട പാതിയില് തന്നെ
അവനോടി... കിതച്ച് കിതച്ച് അവന് മുറിയി-
ലെത്തി അവിടെ പാരുകട്ടിലയില് തലചരിച്ച്
കിടന്ന ആ ഇത്തിരിപോന്ന രൂപത്തിലേക്ക്
അവന് ഓടിയടുത്തു. "അമ്മേ... അമ്മേട കണ്ണന്
വന്നു... ഇനി അവനെ വിഷമിപ്പിക്കില്ലമ്മേ...
കണ്ണനിന്നൊരു സമ്മാനക്കോപ്പ് കിട്ടി... ഇത്ര-
യും പറഞ്ഞ് അവന് അമ്മയുടെ കാല്ക്കല്
വീണു. തണുത്തുറഞ്ഞ പാദങ്ങള് തന്റെ
കൈയില് തട്ടിയറിഞ്ഞ അയാള് പേടിച്ചരണ്ട്
പിന്നിലേക്ക് നീങ്ങി. നിര്ജ്ജീവമായി തുറന്ന് വച്ച
കണ്ണുകളില് ഒരു നേരിപ്പോടിന്റെ പ്രകാശം
പോലും ശേഷിച്ചിരുന്നില്ല. അപ്പോഴും അവരു-
ടെ കണ്ണില് നിന്ന് ചുടുകണ്ണീര് ഒലിച്ചിറങ്ങിയി-
രുന്നു. ഇനി കണ്ണനെന്ന് വിളിക്കാനാരുമില്ല എന്ന
നേരറിവില് ~~അവന്~~ അ ജീവിതത്തിനു മുന്നില്
അവന് പിന്നെ നേക്കുവായി ഉറഞ്ഞുപോവുകയാണ്. ഏകാ-
ന്തമായ രണ്ട് രൂപങ്ങള്, നാഗരിക ജീവിതത്തി-
ന്റെ ഇരുണ്ട നിഴലുകളില് അന്ധവിശ്വാസങ്ങളാക്കപ്പെട്ട
സ്വയം അന്ധവിശ്വാസനും ആയ
നിസ്സഹായ രൂപങ്ങള്... ചെയ്പാവകള്...
വിളക്കിന്റെ വിഷാദം നിറഞ്ഞ വര്ണ്ണവെളിച്ചത്തില്
ഉറഞ്ഞ് പോവുകയായിരുന്നു.